

Følgende Endringsforslag vare stillede:

Forslag af Fischer:

Principalt.

§ 1 affattes saaledes:

De i Forordningen af 30te Mai 1828 §§ 5 og 6 anordnede Tvangsmidler for Forældre, der ikke inden den i bemeldte Forordnings § 1 bestemte Frist lade deres nyfødte Børn døbe, skulle for Fremtiden bortfalde.

Subsidiært.

At Ordene i § 1, femte Linie ff. (see Anh. A., Sp. 605) „inden den i bemeldte Forordnings § 1 foreskrevne Frist“

udgaae af denne Plads, og indsættes efter Ordet „ikke“ i tredje Linie.

Forslag af L. C. Larsen:

Ny § 3. D. L. 5. 2. 30 forandres derhen, at Daaben i intet Tilfælde skal være en Betingelse for Arveret.

Hvis dette Forslag antages, foreslaaes Lovens Titel forandret saaledes, at der tilføies:

og i D. L. 5. 2. 30 forsaavidt Daaben angaaer.

Lovens to Paragrapher, tilligemed Endringsforslagene til § 1,fattes først under Forhandling.

Fischer: Jeg tillod mig allerede ved denne Sags første Behandling at ankynde det Endringsforslag, der nu foreligger for det ærede Thing som det principale Forslag, hvilket tillige indbefatter det subsidiaire. Det blev dengang gjort tilstrækkeligt klart, at der ved en Uvdiagtighed i Affattelsen af § 1 er fremkommet en Ordstilling, hvorved den Mening, Ordene ligefrem indeholde, maa ansees for at være en Misforstaaelse, som det vistnok er ønskeligt at faae rettet, og Forslag dertil forelig-

ger i mit subsidiaire Forslag. Dette er, som sagt, ogsaa indbefattet i det principale, hvortillige det Spørgsmaal er medtaget, om det maa ansees for hensigtsmæssigt, at vi i en Lov indlade os paa at udtale en Dom over, hvorvidt Noget maa ansees for at være en kirkelig Forpligtelse eller ikke. Ved at sammenligne mit Forslag med Lovforslagets § 1 vil det nemlig sees, at der aldeles ikke er nogen Nødvendighed for at bringe et saadant Spørgsmaal ind under nærværende Lov. Det Princip, at Rigsdagen ved sin Lovgivning ikke skal besatte sig med kirkelige Spørgsmaal, er anerkjendt fra alle Sider. Den ærede Cultusminister har udtalt dette ved Sagens første Behandling, og det er ligeledes klart udtalt og anerkjendt af Ordføreren og flere andre Medlemmer i det andet Thing, men ikke desto mindre ere de Udtryk i § 1, hvortil jeg sigter, indkomne under Behandlingen der, og jeg maa betragte deres Tilstedeværelse som en Uvdiagtighed. Dersom det laa aldeles klart for, at det var en kirkelig Forpligtelse at lade nyfødte Børn døbe, saaledes at ogsaa de, der ikke hørte til Folketirken, vilde være istand til med Lethed at sætte sig ind i, at det virkelig forholdt sig saaledes, dersom der f. Ex. i de symboliske Bøger fandtes noget Udtryk, hvoraf det klart fremgik, at det var en kirkelig Forpligtelse, saa vilde Sagen vistnok have mindre Betænkelighed, end den i mine Dine under de nuværende Omstændigheder har. Man vil nemlig i de symboliske Bøger forgjæves søge nogen saadan ligefrem Udtalelse. Tager man derhos Hensyn til de Meninger, der leilighedsvis ere fremkomne denne Sag betræffende, vil man heller ikke komme til det Resultat, at det kan ansees for at være almindeligt anerkjendt, at det forholder sig saaledes, og jeg skal i den Anledning tillade mig at henvisse til en Uttring af et æret geistligt Medlem i Landstinget, der siger, at dersom det er af Samvittighedsfuldhed eller af Skruper, at Forældrene ansee det ønskeligt, at Daaben udsættes, vilde han ansee det for at være i høieste Grad uretfærdigt, om saadanne Folk ved Disciplinen udelukkedes fra Folketirken. Det er allerede en stærk Modification af det strenge Begreb om, at Daaben skal være en kirkelig Forplig-